

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobce: **FRIGOPRIMA spol. s r.o.**
sídlem K Vápence č.ev. 602, Mikulov
zastoupen Mgr. Petrem Houžvičkou, advokátem
sídlem J. Palacha 121/8, Břeclav

proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**
sídlem nám. Svobody 4, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. 4044055/15/3014-50523-708346, č.j. 4044622/15/3014-50523-708346, č.j. 4044644/15/3014-50523-708346, č.j. 4044656/15/3014-50523-708346, č.j. 4044664/15/3014-50523-708346, č.j. 4044667/15/3014-50523-708346, č.j. 4044691/15/3014-50523-708346, č.j. 4044701/15/3014-50523-708346, č.j. 4044777/15/3014-50523-708346, č.j. 4044781/15/3014-50523-708346, č.j. 4044786/15/3014-50523-708346, č.j. 4044799/15/3014-50523-708346, č.j. 4044867/15/3014-50523-708346, č.j. 4044892/15/3014-50523-708346, č.j. 4044904/15/3014-50523-708346, č.j. 4044916/15/3014-50523-708346, č.j. 4044923/15/3014-50523-708346, č.j. 4044939/15/3014-50523-708346, č.j. 4044965/15/3014-50523-708346, č.j. 4044969/15/3014-50523-708346, č.j. 4044976/15/3014-50523-708346, č.j. 4045033/15/3014-50523-708346, č.j. 40445047/15/3014-50523-708346, č.j. 4045080/15/3014-50523-708346, č.j. 4045101/15/3014-50523-708346, č.j. 4045113/15/3014-50523-708346, č.j. 4045121/15/3014-50523-708346, č.j. 4045145/15/3014-50523-708346, č.j. 4045154/15/3014-50523-708346 a č.j. 4045158/15/3014-50523-708346,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce na sebe podal dne 19. 8. 2015 insolvenční návrh a dne 21. 10. 2015 byl vyhlášen úpadek žalobce.
2. Žalovaný shora označenými rozhodnutími (30 dodatečnými platebními výměry) ze dne 18. 11. 2015 doměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2012-červenec 2014 v souhrnné výši 37 174 379 Kč a zároveň stanovil povinnost uhradit penále v zákonné výši. Žalobce se proti dodatečným platebním výměrům dne 23. 12. 2015 odvolal.
3. V insolvenčním řízení došlo dne 21. 1. 2016 k přezkumnému jednání. Pohledávka žalovaného z titulu dlužné daně z přidané hodnoty a penále za uvedená zdaňovací období byla v insolvenčním řízení přihlášena a při uvedeném přezkumném jednání přezkoumána jako vykonatelná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

9/2025

4. Insolvenční správce žalobce pohledávku popřel a podal u insolvenčního soudu incidenční žalobu dle § 199 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon). Insolvenční soud rozsudkem ze dne 8. 4. 2021, č. j. (72) 47 ICM 411/2016-312, incidenční žalobu zamítl pro předčasnost, neboť žalovaný nedostatečně vymezil skutečnosti, na kterých se pohledávka zakládá (uvedení dodatečného platebního výměru, druhu daně a zdaňovacího období je pouze titulem pohledávky, nikoliv skutkovým vymezením). Žalovaný měl proto být postupem dle § 188 odst. 2 insolvenčního zákona vyzván k odstranění vad přihlášky pohledávky.
5. Žalovaný poté doplnil přihlášku pohledávky o zprávu o daňové kontrole a při zvláštním přezkumném jednání dne 20. 2. 2025 byla pohledávka žalovaného přezkoumána jako nevykonatelná. Insolvenční správce žalobce pohledávku opět popřel a podal incidenční žalobu.
6. Dne 18. 4. 2025 napadl žalobce shora označené platební výměry nynější žalobou. Odkázal na § 243 odst. 2 daňového řádu, podle něhož ukončením přezkumného jednání nabývá nepravomocné rozhodnutí v nalézacím daňovém řízení týkajícím se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, právní moci. Přezkumné jednání, na němž došlo k přezkumu pohledávky žalovaného, se konalo dne 21. 1. 2016. Následně však soud v incidenčním sporu konstatoval, že tento přezkum byl bez významu, protože přihláška pohledávek obsahovala vady, pro které je nebylo možné řádně přezkoumat. Teprve po skončení zvláštního přezkumného jednání dne 20. 2. 2025 proto dle žalobce nabyly dodatečné platební výměry právní moci dle § 243 odst. 2 daňového řádu.
7. Zdejší soud se nejprve zabýval otázkou včasnosti podané žaloby. Podle § 243 odst. 2 daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 (který se aplikuje i na základě přechodných ustanovení čl. XI zákona č. 170/2017 Sb.) *ukončením přezkumného jednání se nalézací řízení týkající se pohledávek, které nejsou pohledávkami za majetkovou podstatou, zastavuje a dosud nepravomocné rozhodnutí nabývá právní moci.*
8. Nejvyšší správní soud dovodil, že ukončením přezkumného jednání v průběhu řízení o odvolání proti platebním výměrům nabývají prvostupňová rozhodnutí, kterými byla daňovému subjektu vyměřena daň, právní moci a odvolací řízení je *ex lege* zastaveno, aniž by proběhl přezkum věci ze strany odvolacího orgánu. Zastavení odvolacího řízení dle § 243 odst. 2 daňového řádu má za následek přípustnost žaloby ve správním soudnictví již proti prvostupňovým platebním výměrům (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 Afs 141/2017-34, ze dne 29. 8. 2018, č. j. 9 Afs 110/2017-37, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 2 Afs 368/2019-32).
9. Co se týče lhůty pro podání žaloby, zdejší soud poukazuje na postup, který zvolil Městský soud v Praze a Krajský soud v Ústí nad Labem. Počátek běhu lhůty pro podání žaloby je v těchto případech nutné odvíjet od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí dle § 243 odst. 2 daňového řádu (viz bod 78 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2021, č. j. 8 Af 24/2019-79, a bod 12 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 15 Af 36/2016-289). S postupem Městského soudu v Praze přinejmenším implicitně souhlasil i Nejvyšší správní soud (viz rozsudek ze dne 9. 6. 2023, č. j. 10 Afs 539/2021-48).
10. Nepravomocné platební výměry správce daně nabývají právní moci dle § 243 odst. 2 daňového řádu ukončením přezkumného jednání, při kterém byla sporná daňová

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

9/2025

pohledávka přezkoumána (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Afs 438/2019-31).

11. Pohledávka žalovaného z titulu dlužné daně za předmětná zdaňovací období byla přezkoumána při přezkumném jednání dne 21. 1. 2016. Insolvenční soud při projednání incidenční žaloby insolvenčního správce žalobce poté v roce 2021 dospěl k závěru, že přihláška pohledávky měla vady a žalobu zamítl pro předčasnost, což následně vedlo k opakovanému přezkumu pohledávky při zvláštním přezkumném jednání 25. 2. 2025.
12. Zdejší soud si je vědom právní úpravy insolvenčního zákona, podle níž zjistí-li insolvenční soud, který rozhoduje o pravosti nebo výši popřené pohledávky, že přihláška pohledávky měla v části, o které má v incidenčním sporu rozhodnout, vady bránící přezkumu přihlášené pohledávky, musí žalobu pro předčasnost zamítnout. Na základě takového rozsudku je třeba v insolvenčním řízení přistoupit dle § 188 odst. 2 insolvenčního zákona k odstraňování vad přihlášky a poté k novému přezkumu přihlášené pohledávky při zvláštním přezkumném jednání. (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2016, sen. zn. 29 ICdo 56/2014, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2018, sen. zn. 29 NSČR 137/2017). Pohledávka žalovaného tak byla předmětem nového přezkumu také na zvláštním přezkumném jednání dne 20. 2. 2025.
13. Zjednodušující úvahu žalobce, že přezkumné jednání konané dne 21. 1. 2016 bylo z uvedeného důvodu bez významu, ovšem dle zdejšího soudu nelze přijmout. Ustanovení § 243 odst. 2 daňového řádu spojuje nabytí právní moci prvostupňového platebního výměru s ukončením přezkumného jednání, na kterém byla pohledávka z titulu dlužné daně přezkoumána. Tato podmínka byla při přezkumném jednání dne 21. 1. 2016 splněna.
14. Může samozřejmě nastat situace (a nikoliv výjimečně), že insolvenční soud shledá v řízení o incidenční žalobě vady přihlášky pohledávky, což povede k nutnosti poté takové vady odstraňovat zákonem předvídaným způsobem a případně (pokud jsou vady odstraněny) provést ohledně dané pohledávky nové přezkumné jednání.
15. Z jazykového výkladu dotčených zákonných ustanovení ovšem neplyne, že by v důsledku tohoto postupu bylo nutné na původní přezkumné jednání hledět tak, jako by vůbec neproběhlo, nebo že by platební výměry, které ukončením řádného přezkumného jednání nabyly právní moci, v důsledku rozhodnutí insolvenčního soudu právní moci pozbývaly.
16. Také z hlediska právní jistoty všech dotčených subjektů by bylo krajně nežádoucí revidovat (třeba i opakovaně) okamžik nabytí právní moci platebních výměrů v závislosti na tom, zda insolvenční soud v rozhodnutí o incidenční žalobě shledá vady přihlášené pohledávky či nikoliv (včetně soudu rozhodujícího o případném řádném či mimořádném opravném prostředku). To platí jak pro insolvenčního dlužníka v pozici daňového subjektu v otázce, zda a kdy se může bránit proti platebním výměrům ve správním soudnictví, tak pro věřitele v pozici správce daně v otázce, zda daňové řízení v daném okamžiku probíhá nebo bylo ze zákona zastaveno. Nastíněná argumentace je dle zdejšího soudu o to pádnější v nynější věci, v níž řádné přezkumné jednání a zvláštní přezkumné jednání dělí doba bezmála 10 let (nehledě na účinky na běh prekluzivní lhůty dle § 148 daňového řádu).
17. Ze shora uvedených důvodů proto zdejší soud dospěl k závěru, že nepravomocné rozhodnutí správce daně nabývá právní moci dle § 243 odst. 2 daňového řádu ukončením přezkumného jednání, na kterém byla sporná daňová pohledávka poprvé přezkoumána. Na okamžik Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

9/2025

nabytí právní moci nemá vliv skutečnost, že insolvenční soud poté v řízení o incidenční žalobě shledal vady bránící přezkumu přihlášené pohledávky vedoucí k postupu dle § 188 odst. 2 insolvenčního zákona a novému přezkumu pohledávky shodného titulu.

18. Jelikož sporná daňová pohledávka byla poprvé přezkoumána na řádném přezkumném jednání dne 21. 1. 2016, nabyly platební výměry tohoto dne právní moci a počala běžet lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která marně uplynula dne 21. 3. 2016. Žaloba podaná dne 18. 4. 2025 je tudíž opožděná. Proto zdejší soud žalobu jako opožděně podaný návrh podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. května 2025

David Raus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

